

10-75057915

Jasna Melvinger

tako umiru starice

Tako umiru starice ovog proteća
i oči im same u sebi plivaju
oči im nemaju za svetlost pogleda
oči im se u mozak razlivaju
Tako umiru starice u crkvi
pred ljubičastim ornatom korizme
i na groblju je crni zumbul sahrane
zamirisao teško i oporo
Divlji zumbul po humkama
do teskobe guši te starice
koje još boga imaju
koje u duplji svojih grudi
sklapaju ruke na molitvu
Samo još cveće neguju
svojim šuštavim rukama
samo oslušuju kako se sokovi
toče iz jedne mlade biljke
u drugu zelenu
samo još plaču od ganuća predsmrtnog
u svojim velikim šupljim sobama

II

Njene ruke su beli badem
na skutu crnine koja teško odiše
i teško pada po sobama
dok ona beznažno menja
oblike svoje samoće
oslušujući kako zuje
visoki sivi prozori
Njena usta su izvor zatvoren
i ona više nema crveni cvet među usnama
reči koje se u maloj groznici ispovedaju
da poste dugo peku
na izmišljenom licu vazduha
ona ima tamni, plavi cvet
koji se iskupljuje samim ćutanjem
Ona je mala žuta pčela
što omamljena leži na dnu postelje
dok anđeli plavi kao noć
plava veza umora sa zaboravom
zakriljaju hladne zidove
i dok se čelo tankog meseca
ljuje sa mrtvima

10-75090439

MESTA KOJIMA SE VRACAMQ

Ima jedan prag
koji nikada ne može biti izlizan zaboravom
Ima jedan topli zid uz koji prislanjam tice
u crvenom odsjaju preduvećerja

Mesta kojima se vraćamo
sa malim osmehom prepoznavanja
skrivajući stid što smo morali da se vratimo

Mesta na koja nas opominje kiša
kucajući u okna

Mesta koja čuvaju eho iščeklih glasova
da ih oslušujem dugo
kao što sam nekad osluškiivala more
u praznoj ljušturi školjke

Mesta koja su toplo zlato pamćenja

Ima jedna soba
preplavljena poslednjim lišćem
i ono svetli
jer ga je sunce nekad obasjavalo

Ima jedan grad koji mora da postoji

OPATICE

Ja sam sama na pustom pragu molitve
Ja sam bela sveća
nepomična kraj tuđih uzglavlja
da posle milosrđa
od kojeg ruke ostaju tihe i prazne
iskapam u mrak neprimetno
Moja krunica tako hladno zvecka
dok prolazim
Moja krunica tako hladno zvecka
Jedna zdravomarija
da mi ostane ovaj čisti
opori ukus gladi u ustima
jedna zdravomarija
da svaki sjaj bude zaustavljen
pred mojim spuštenim trepavicama
Jedna zdravomarija za miris žutih dunja
i čistog rublja po ormarima
Jedna zdravomarija
za šuštanje opalog lišća u jesen
I koliko još zdravomarija
dok moj glas koji me peče u grlu
ne ostane zvonak i miran
Ja sam sama na pustom pragu molitve
Ja sam bela sveća
nepomična kraj tuđih uzglavlja

7

PESNIKA

U izdanju Tribine mladih, Novi Sad,
izaci će uskoro sedam knjiga pes-
nika iz Vojvodine:

Jasna Melvinger: TAKO UMIRU

STARICE

Dušan Belča: SMRT JEDNE SLIKE

Oto Tolnai: GERILSKE PESME

Kalman Feher: TEŠKA VODA

Gojko Janjušević: VILAJET

Petar Milosavljević: BLOKADA

Pero Zubac: PANTOLOGJA NUOVA

Pesme na ovlm dvema stranama
uzete su iz tih zbirki.

oto tolnoi

gerilske pesme

XIX STIGOSMO NA ŠTULAMA

Pregazivši reku peskovrećeg
srca
stigosmo na štulama
lepo redom
vitkiji od topola tamo za okukom

Ali protivnika ni videli nismo
(tu i tamo dinjine kore — lubanje)
a rekao sam ja
nešto nam se klima

2
u stopalu letvastih nogu
rekao sam ja
šteta što nas
bar oni ne videše
vitkiji od topola za okukom
na štulama
rekao sam ja

XXV PALACKE PALI

Kanuše olova
u male pačje noge

Ako smo dugo u gori
ako dugo na vodi
spuštamo se prema bari

Od radosti palacke pali
ludom snagom po svemu mlati
perad
topli trud taloži se
u ušima i očima

Kanuše olova
u male pačje lobanje

XXX KUDA DA KRENEM

Kuda da krenem
daljine se već i tu unutra
beskrajno pružile
meko zavejane

Ipak valja mrdnuti se malo
vrteti se ko gazele
visoko skočiti

gojko janjušević

opet: zvezda

Čokot sma mi plami oko,
veje greje sa planine.
Najela se zemlja zelja.
Senke vetra čini čine
vrh ponora mesečine.

Bele psine gone tmine.
Ne znam otkud svetli bezdan.
Posveć čela rasta jela,
grana zlata iz nokata,
sred podzemlja prsla zvezda.

Od požara za požarom,
kroz mrtvaje mutnog mлека,
gađala me ljutim zarom,
ozarila srebro rebro,
u nebo se lila reka.

Zobale se ptice crne,
naokolo kamen diše.
Iza čela negde trne
ona zvezda što se njiše
niz zavese pozne kiše.

PREDELI

Sad se i krv u nama deli
pola na sen pola na kamen.
Zgrušala se ptica u znamen.
Kroz duplje već se zora beli.

Minu li to noć, il se seli
u mutnu javu zamućnog grada
onaj sneg što sunoć pada
crn na um da san zabeli.

A sve je mirno. Predeli
legli na leda, dole niz dolje.
Negde daleko, širokim poljem,
sad se i krv u nama deli.

GRAČANICA

Tekla reka Gračanica.
Mutna voda, crno kolje.
Smrt — ta lepa čobanica
mračti nebo nad Pacpoljem.

Brdom smreka crnogori.
Lije kiša lapavica.
Muči zemlja. Samo zbori
smrt — ta lepa čobanica.

Hladan vetar pojmem piri.
Pada zvezda obnoćnica.
Sve počiva. Ruke širi
sestra moja, čobanica.

Sviče zora iz Ponora.
Lepet s neba. Senke ptica.
Od mramora do mramora
tekla reka Gračanica.

Kuda da krenem

Oražje s jednog ramena
na drugo premestivši
na mrtvoj hartiji
po dijagonali

XL NE TU NE

Kao da se još nikada nismo peli
tim vodoravnim krezubim lestvama
divna je zemlja
da je lomiš da je grizeš

Ne tu ne
može da nas pobije neprijatelj
istina još nam samo zemlja podupire leda
vrat mu ne bi podneo
olovni krst naše zemlje

Dobro je što opet tu dolutasmoo
oh dobro što se ni pomakli nismo

U datinji pas

L DONELA SI MRZLA ZRNCA PESKA

Donela si mrzla zrnca peska
među listovima knjige

Na grste se ispela
tek tako nasurmicu skinula je
s police

IDEM NA OBALU rekla si

Kao da si jedno po jedno
ređala mrzla zrnca peska

Nisi ni opazila da su listovi
prazni
do poslednje strane držala se
starodrevna konvencija
a kad si je brižljivo zaklopila
još si uzdahнула
KAKO JE BILO LEPO

Donela si mrzla zrnca peska
među listovima knjige

Prevela sa mađarskog
Judita ŠALGO